

Arrest

nr. 115 732 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2013 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 17 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 25 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Het beroep tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing werd bij arrest van 4 maart 2013 met nr. 98 339 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.5. Op 11 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 26 juni 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 28 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Al-M.(...) N.(...) A.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/06/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 11 oktober 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 7 november 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 september 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 maart 2013 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 26 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensattest van zijn oom naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van overlijden enkel is wat het is, een attest dat een persoon is overleden zonder aanduiding van de omstandigheden van dit overlijden, dat de bewering van de betrokkene dat dit overlijden betrekking heeft op zijn problemen loutere en gemakkelijker beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een dreigbrief naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het document geen datum bevat, dat het dan ook eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op zijn vrees voor vervolging waarbij opgemerkt moet worden dat hierbij opgemerkt moet worden dat over deze vrees reeds werd geoordeeld door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/03/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair playbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en “een manifeste beoordelingsfout”.

In een tweede middel werpt verzoeker, naast de hierboven vermelde bepalingen, tevens een schending op van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“EERSTE MIDDEL

(...)

Bespreking

Eerste onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoeker, dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Verzoeker is op de vlucht voor de plaatselijke Iraakse autoriteiten behorende tot de sjjiitische meerderheid, omwille van de problemen die hij kent ingevolge zijn soenitische origine.

De Commissaris-Generaal houdt ten onrechte geen enkele rekening met het overlijdensattest van de nonkel van verzoeker. Zo stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat ‘een attest van overlijden enkel is wat het is, een attest date en persoon is overleden zonder aanduiding van de omstandigheden van dit overlijden...’

Uit de vaststellingen van de aangestelde wetsdokter, blijkt evenwel dat er tekenen van mishandeling waren en er tevens een kogel in het hoofd werd teruggevonden, (stuk 2)

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de nonkel van verzoeker vermoord is geworden. De daders bleven onbekend, doch verzoeker vermoedt dat dit het werk was van sjjiitische milities.

Verzoeker heeft verder geen familie meer in Irak. Hij heeft niemand meer om naar terug te keren.

Indien verzoeker gedwongen zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst, wordt hij tevens blootgesteld aan hetzelfde risico te worden omgebracht door militieleden.

Verzoeker riskeert tevens vervolgd te worden door de sjjiitische autoriteiten, louter omwille van zijn soenitische afkomst. Dienaangaande ontving verzoeker reeds enkele dreigbrieven van militieleden.

De woonplaats van verzoeker ligt daarenboven in een regio waar er een verhoogde terroristische activiteit is.

Onlangs is er tevens sprake van een aanzienlijke verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft bij het nemen van zijn beslissing, hiermee geen rekening gehouden. Zowel de materiële als de formele motiveringsplicht zijn dus geschonden.

Tweede onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek en zonder acht te slaan op het gezinsleven van verzoeker.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker. Zulks geldt eens te meer nu geen rekening gehouden wordt met de aanzienlijk verslechterde veiligheidssituatie in Irak.

TWEEDE MIDDEL

(...)

Bespreking

Artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat : « de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt ».

Er dient dus te worden nagegaan of er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Al- Moqdadiyah (Irak).

Deze schade kan bestaan uit :

a)doodstraf of executie; of,

b)foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c)ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In casu, indien de hierboven beschreven feiten niet zouden vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dan dient men aan te nemen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster, indien zij zou dienen terug te keren naar Almegdadyeh-Diali (Irak), een reëel risico op ernstige schade zou lopen en dus op een onmenselijke behandeling.

Dit blijkt eens te meer uit de bijkomende stukken die verzoeker bij brengt, waaruit duidelijk blijkt dat zijn leven ernstig in gevaar zou komen bij een gedwongen terugkeer.

Bovendien stelt de FOD Buitenlandse Zaken in haar reisadvies aan Belgen dat de veiligheidssituatie in Irak zeer onzeker is en blijft en uiterst gevaarlijk is voor alle reizigers. Zowel in Bagdad als in de rest van het land zijn veiligheids schikkingen voor reizigers praktisch onbestaande. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. Bagdad, de Betwiste Gebieden (provincie 's Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), het Soennitische Anbar en de Sjiitische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus nog steeds erg onveilig. De steden Mosul (Nineva) en Kirkoeq (Kirkoeq) zijn absoluut te mijden.

(zie http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/irak/ra_irak.isp).

De veiligheidsituatie in Irak is onlangs nog aanzienlijk verslechterd, met een verhoogde toename van terroristische activiteiten, o.a. van Al-Qaida.

Zodoende dient verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

De bestreden beslissing dient derhalve geschorst en hervormd te worden.

Enkel een ernstig onderzoek naar alle door verzoeker aangevoerde middelen kan immers leiden tot een correct gemotiveerde beslissing."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee documenten toe die hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had overgemaakt: een kopie van het overlijdenscertificaat op naam van S. met vertaling en een kopie van de dreigbrief met vertaling.

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangebrachte middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van het fair playbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Onder “middel” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing in strijd is met artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, met het fair playbeginsel en met het redelijkheidsbeginsel.

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom “*deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven*”, zoals hij in zijn middel beweert. Alle motieven zijn immers vervat in het document dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 1) zodat verzoeker er wel degelijk kennis van heeft kunnen nemen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het (oude) artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalde het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

(Oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkte zich in het kader van (oude) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. In het kader van zijn tweede asielaanvraag van 26 juni 2013 legde verzoeker volgende documenten neer: een dreigbrief die aan hem gericht zou zijn zonder datum en opgesteld door A. A. Al-H., een bruine enveloppe van DHL op datum van 22 juni 2013 en een overlijdensbericht van S. op datum van 19 mei 2013 opgesteld door het Openbaar Hospitaal Al-Moqdadiyah. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op 28 juni 2013 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende:

“Hebt u sinds uw vorige asielaanvraag België verlaten? Zo ja, waar naartoe? Wanneer? Voor hoelang? Op welke wijze? Wat was de reden van uw vertrek? Waar en bij wie hebt u verbleven? Hebt u bewijsstukken die uw vertrek aantonen ?

Ik ben naar Luxemburg vertrokken in begin 04-2013 met de trein .

Ik keerde terug met de trein op 09-05-2013 .

Ik vroeg asiel aan in Luxemburgstad . Ik heb een document ondertekend bij aankomst. Er zijn vingerafdrukken genomen . Ze hebben mijn Ik en nationaliteitsbewijs ingehouden .

Ik keerde vrijwillig terug naar België . Ik heb mijn Ik en Nationaliteitsbewijs niet teruggekregen

Op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) vraagt u opnieuw asiel aan? Geef kort een overzicht van deze elementen. Houden deze verband met uw eerdere aanvra(a)g(en)? Indien ja, licht dit verband toe? Waarom kon u deze elementen niet eerder aanbrengen?

Dreigbrief opgesteld door A.(...) A.(...) gericht aan kv (geen data vermeld)

Overlijdensbericht afgegeven op 19-05-2013 door het Openbaar Hospitaal Al-Moqdadiyah , Irak Naam overleden S.(...)

Uitleg kv :

Overlijdensbericht

Mijn oom S.(...) N.(...) is overleden op 22-06-2013 . Hij was de broer van mijn vader ;

Mijn oom is overleden aan slagen en verwondingen (schotwonde)

Staat vermeld in het document door wie u oom werd vermoord ?

Neen

Dreigbrief :

Deze dreigbrief werd achtergelaten bij mij thuis op 29-04-2013.

In de brief werd ik bedreigd door A.(...) A.(...) Al-H.(...) met de dood

Ze zien me als een verader omdat ik volgens hen heb samengewerkt met de Bassisten en de Soennieten .

Vragen bij documenten: welke? Originelen of kopie? Indien kopie, waar is het origineel? Hoe ontvangen? Wanneer ontvangen? Bewijs van ontvangst? Gedateerd? Wordt uw naam hierin vermeld? Waarom legt u dit document voor? Inhoud?

Bovenvermelde documenten werden me opgestuurd via DHL op 22-06-2013 door mijn vriend A.(...) Al-J.(...). Hij woont in dezelfde stad als ik in Irak .

Kan u me zeggen door wie u oom is vermoord ?

Ik weet met zekerheid dat het leden van A.(...) A.(...) Al-H.(...) zijn . Het zijn dezelfde mensen die me een dreigbrief schreven .

Wie zijn A.(...) A.(...) Al-H.(...) ?

Het is een religieuze Sjiitische Moslingroepering . Een afscheiding van het Mehdi-leger.

Wat vreest u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarop baseert u uw vermoeden?

Als ik terugkeer zal door leden van A.(...) A.(...) Al-H.(...) worden gekidnapt, mishandeld en vermoord worden.

Zijn er behalve voorgaande gegevens nog elementen die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze meervoudige asielaanvraag? Welke? Licht deze toe.

Ik heb alles verteld .

Ik wil juist toevoegen dat ik een 2 AA aanvraag omdat ik niet terug kan naar Irak . Indien mijn leven niet in gevaar zou zijn in Irak zou ik terugkeren .

Maar wie kan me die zekerheid geven ?

Heb u contacten met uw land van herkomst ? Indien niet, waarom niet ? Indien wel, met wie, sinds wanneer, met welke regelmaat, waarover praat u ? Als het contact recent is, hoe hebt u het contact hersteld en waarom ?

Ongeveer 1 keer per maand contacteer ik mijn moeder via telefoon De laatste keer dat ik haar hoorde was op 25-05-2013 .

Ze heeft me verteld dat mijn oom werd gekidnapt en doodgeschoten op 19-05-2013

Mijn mama liet me te verstaan dat het door mij komt dat mijn oom werd gekidnapt en vermoord .

Ik kan niet terug naar Irak

Hebt u nog iets toe te voegen?

Het interview is correct en juist verlopen.”

3.9. In de bestreden beslissing werd naar aanleiding van de neergelegde documenten en de verklaringen van verzoeker het volgende gesteld: “(...) Overwegende dat de betrokkene een overlijdensattest van zijn oom naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van overlijden enkel is wat het is, een attest dat een persoon is overleden zonder aanduiding van de omstandigheden van dit overlijden, dat de bewering van de betrokkene dat dit overlijden betrekking heeft op zijn problemen loutere en gemakkelijker beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een dreigbrief naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het document geen datum bevat, dat het dan ook eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. (...)”

3.10. Door in zijn middel te herhalen dat hij als soenniet op de vlucht is voor de sjiitische meerderheid, toont verzoeker niet aan dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens had aangebracht.

3.11. Verzoeker meent dat “de Commissaris-Generaal” ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het door hem overgemaakte overlijdensattest van zijn oom. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zoals reeds uiteengezet in punt 3.7, de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingen-zaken op grond van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en niet op grond van de nieuwe wet waarbij deze bevoegdheid toekomt aan de commissaris-generaal. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met het kwestieuze overlijdensattest, aangezien hierover in de bestreden beslissing werd gesteld dat “(...) een attest van overlijden enkel is wat het is, een attest dat een persoon is overleden zonder aanduiding van de omstandigheden van dit overlijden, dat de bewering van de betrokkene dat dit overlijden betrekking heeft op zijn problemen loutere en gemakkelijker beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.(...)”. Verzoeker beweert dat uit de vaststellingen van de wetsdokter blijkt dat er tekenen van mishandeling waren en er een kogel in het hoofd werd teruggevonden. De Raad merkt op dat de vaststellingen van de wetsdokter in de bestreden beslissing niet worden betwist, maar dat enkel wordt gesteld dat het verband met verzoekers problemen in zijn land van herkomst louter stoelt op een blote bewering. Ook de uitspraken van verzoeker over de verantwoordelijkheid van

de sjitische milities voor het wedervaren van zijn oom berusten op een louter vermoeden. Ter gelegenheid van zijn gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag ontkende verzoeker trouwens dat het overlijdensattest informatie bevat over de plegers van de mishandelingen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de overlijdensakte kan worden aanzien als een nieuw gegeven *“dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

3.12. In zoverre verzoeker in zijn eerste middel verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en de verhoogde terroristische activiteit in zijn woonplaats, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen niet had aangehaald bij zijn tweede asielaanvraag zodat de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of een gebrekkige motivering kan worden verweten door hiermee geen rekening te houden. Verzoeker oppert eveneens dat geen rekening werd gehouden met de impact van de beslissing op zijn (gezins)leven, maar hij werkt niet verder uit waaruit deze impact zou bestaan.

3.13. Waar verzoeker vraagt om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over zijn behoefte aan internationale bescherming, doch slechts wordt vastgesteld dat hij bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoeker vrijstaat eventueel een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarbij hij wel concrete aanwijzingen aanbrengt van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

3.14. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat hij geen familie meer heeft in Irak en niemand meer heeft om naar terug te keren en dat de veiligheidssituatie in Irak aanzienlijk verslechterd is met een verhoogde toename van terroristische activiteiten. De verwijzing naar het reisadvies voor Irak van de FOD Buitenlandse Zaken om zijn vrees te ondersteunen is niet dienstig aangezien deze gegevens niet slaan op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848). Het algemene betoog van verzoeker vormt geen obstakel voor de toepassing van (oud) artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten moet afleveren indien de asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

3.15. Er werd geen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN